

Overweging: 14e zondag door het jaar

Thema: JE LASTEN DRAGEN... HOE DOE JE DAT?

Lezingen: Zacharias 9,9-10 en Matteüs 11,25-30

Zondag 5 juli 2026 Joost Koopmans, osa

Aan het begin van juli, de vakantiemaand, wordt ons in het evangelie rust aangezegd.

We kunnen onszelf en elkaar nogal wat lasten opleggen. Werklast is er een van. Of je belast iemand met het stellen van te hoge eisen, te hoge idealen. Of we zadelen iemand op met de gevolgen van verkeerd gedrag. Waar blijft de hand die onze lasten helpt dragen, waar vind je rust om weer op adem te komen?

Wie draagt mijn lasten mee?

Soms kom ik mensen tegen die de lasten van hun leven weten te dragen dankzij een sterke band met de levende God.

Iets voor vrome zielen? Laat ik als voorbeeld het verhaal vertellen van een 27 jarige vrouw die ik indertijd leerde kennen bij de voorbereiding op haar huwelijk. Een verhaal dat ik als document bewaar bij de evangelielezing van deze zondag.

Ze werd geboren in een eenvoudig gezin met een goedge vader en een moeder die het verkeerde pad opging. Na de scheiding nam ze haar kind mee.

Toen de moeder van haar nieuwe vriend (uit het criminele circuit) ook een kind kreeg, lag de dochter er uit en werd een 'sleutelkind.'

Op haar 9e verhuisde ze naar haar vader. Vaders' moeder, haar oma dus, was een sterke en gelovige vrouw. Bij haar was er altijd plaats aan tafel. Daar leerde ze gezelligheid kennen.

Op de middelbare school was ze niet te handhaven, zoveel agressie als ze kwijt moest. Ze zocht allerlei baantjes, totdat ze op haar 18e naar Amsterdam trok waar ze in een kiosk kon werken. Ze raakte bekend met een wat oudere man die dagelijks de krant kwam kopen en dan een praatje met haar maakte. *'Jij hebt een moeilijk leven achter de rug,'* zei hij op een keer. *'Ga eens mee naar de kerk'.*

Ze was wel gedoopt, maar had geen flauw idee van wat het geloof voor haar kon betekenen. Uit nieuwsgierigheid ging ze mee. Daar, in die gastvrije Nicolaaskerk in hartje Amsterdam (ook bekend van de zondagsvieringen op de TV), daar voelde ze zich opgenomen in een sfeer van liefde en hartelijkheid. Ze werd geraakt door de goede woorden, de warme klanken, de sprekende gebaren en de vierende gemeenschap.

Ze kwam elke zondag terug en kreeg het gevoel dat er iemand was die onvoorwaardelijk van haar hield. De goede woorden gaven een naam aan die 'iemand': God.

'Mijn rusteloze hart werd er rustig van. Het werkte beter dan welke therapie ik ook gevolgd had.

Het gebeurde gewoon in mezelf, met mezelf. God is een persoon voor mij geworden die er gewoon is, zonder dat je Hem ziet. Hij is aanwezig als ik tot Hem praat. Ik kwam bij mezelf thuis. Ik voelde alle opgekropte woede die ik tegen mijn moeder had opgebouwd, weg vloeien. Ik kon gaan vergeven. Vlak voor mijn 19e keerde ik terug naar mijn geboortestad, had een goed gesprek met mijn moeder en ging weer bij papa wonen.

Op de vraag waarom mij dit allemaal overkomen is, heb ik nooit een antwoord gekregen. Maar ik ben mijn ellende te boven gekomen. Ik volg de weg van mijn hart en bid op mijn manier. Als taxichauffeur krijg ik veel van klanten te horen en ik probeer hen te helpen door een luisterend oor te zijn. Ik breng hen naar de plek van bestemming en misschien ook wel een beetje naar henzelf door een goed woord. Zoals die vriendelijke man naar mij luisterde en op het spoor heeft gezet, toen in die kiosk.'

'Kom naar Mij die vermoeid bent...'

Dit wonderlijke levensverhaal (dat ik na het op schrift gesteld te hebben, met haar checkte om te weten of ze zich er in kon terugvinden) maakt het evangelie springlevend voor me.

De jonge vrouw raakte het spoor bijster door het ontbreken van een thuis. Rusteloos zwierf ze door haar jonge leven. Totdat ze iemand tegenkwam die als een betrouwbare vriend een tijdlang iets van haar lasten meedroeg. Hij wees haar de weg naar Hem die zegt: 'Kom maar naar mij die vermoeid bent en onder lasten gebukt gaat, dan zal ik je rust geven.'

Het lijkt te mooi om waar te zijn, maar zo werkte het wel bij deze jonge vrouw. Zij was de weg kwijt, maar in het huis van de Vader voelde ze zich thuishouden bij God, dus bij haar eigen diepste geheim. Het was alsof haar door de goede woorden uit het evangelie van Jezus Christus een zacht juk werd aangereikt, als een middel om haar levenslot dragelijker te maken. Natuurlijk zijn er in haar leven weer tegenvallers gekomen, stremmingen, ongewenste zaken, maar de bedding voor verdere ontwikkelingen had ze gevonden!

Wens

Wat is het te hopen dat we allemaal op zijn tijd het gewicht van onze lasten op de schouders van een ander kunnen leggen. Dat er altijd betrouwbare mensen blijven die de weg naar de Bron weten te wijzen. Dat wij zelf zulke mensen mogen zijn...